

Phần 32

Buổi sáng bà dậy thật sớm và chuẩn bị bữa sáng, trang trí đĩa thức ăn bằng trứng, thịt muối, và những dải nâu sậm của cành mùi tây.

“Thơm quá,” Al nói khi vừa bước vào, ông hôn lên má bà và vút tờ báo lên bàn, cùng với thư từ của ngày hôm qua. Những lá thư mát lạnh, hơi ẩm ẩm trong tay bà. Có hai tờ hóa đơn, cộng với một tấm bưu ảnh rực rỡ chụp biển Aegean đằng sau có vài dòng Doro viết.

Caroline lướt ngón tay trên tấm ảnh và đọc dòng nhắn ngắn ngủi. “Trace bị trật mắt cá ở Paris.”

“Tệ quá.” Al mở tờ báo ra và lắc đầu trước tin tức về cuộc bầu cử.

“Này, Caroline,” sau một lúc ông đặt tờ báo xuống và nói. “Tôi qua anh đã nghĩ rồi. Sao em không đi cùng anh nhỉ? Linda sẽ trông nom Phoebe ngày cuối tuần, anh cá đấy. Chúng ta có thể cùng đi xa, anh và em. Em sẽ có cơ hội kiểm chứng xem Phoebe sẽ làm gì khi chỉ còn lại một mình. Ý em thế nào?”

“Ngay bây giờ á? Ý anh là ta cứ thế mà đi thôi à?”

“Ừ. Phải tranh thủ chứ. Sao lại không nhỉ?”

“Ô,” bà nói, vừa bồi hồi, vừa thích thú, mặc dù bà không khoái những tiếng đồng hồ đặng đặng rong ruổi trên đường. “Em không biết nữa. Tuần này còn nhiều việc phải làm lắm. Có lẽ để lần sau đi,” bà vội để thêm, không muốn làm ông cụt hứng.

“Lần này chúng ta có thể tranh thủ đi thăm thử vài nơi,” ông dỗ dành. “Như thế em sẽ thấy thích hơn.”

“Ý đây rất hay,” bà nói, ngạc nhiên thấy nó thực sự rất thú vị.

Ông mỉm cười, thất vọng, rồi nghiêng người hôn bà, môi ông lướt nhanh và mát lạnh trên môi bà.

Sau khi Al lái xe đi, Caroline treo tấm bưu ảnh của Doro lên tủ lạnh. Đang là tháng Mười một lạnh lẽo, thời tiết ẩm ướt xám xịt và chớm có tuyết rơi, bà thích nhìn mặt biển lồi cuốn rực rỡ với dải cát ấm áp. Suốt cả tuần đó, trong lúc giúp đỡ bệnh nhân, làm bữa tối hay gấp quần áo mới giặt, Caroline đều nghĩ đến lời mời của Al. Bà nghĩ đến nụ hôn nồng nàn bà đã phá ngang giữa Robert và con gái bà, về ngôi nhà Phoebe muốn dọn đến sống. Al nói đúng. Rồi sẽ đến một

ngày cả hai người bọn họ không còn ở đây nữa, và Phoebe có quyền sống cuộc sống của riêng mình.

Tuy nhiên cuộc đời vẫn tàn nhẫn như nó thường thế. Thứ Ba, khi họ đang ngồi trong phòng ăn cùng xoi thịt, khoai tây nghiền cùng đậu xanh, Phoebe thọc tay vào túi và rút ra một cái ru bíc nhỏ bằng nhựa, loại có số in trên các hình vuông xoay được. Cách chơi trò này là xếp các số vào đúng thứ tự, và cô vừa ăn vừa xoay xoay cái ru bíc.

“Đẹp quá, Caroline lơ đãnh nói, uống một ngụm sữa. Con lấy thứ đó ở đâu thế, con yêu?”

“Của Mike đấy.”

“Cậu ấy làm việc với con à?” Caroline hỏi. “Cậu ấy mới vào à?”

“Không ạ,” Phoebe đáp. “Con gặp anh ấy trên xe bus.”

“Trên xe bus?”

“Vâng. Hôm qua ạ. Anh ấy dễ thương lắm.”

“Mẹ hiểu rồi.” Caroline cảm giác như thời gian trôi chậm lại, các giác quan của bà căng ra đầy cảnh giác. Bà phải cố ép mình nói thật bình thản, tự nhiên. “Mike cho con cái ru bíc à?”

“Vâng. Anh ấy tốt lắm. Anh ấy có cả một con chim mới nuôi nữa. Anh ấy muốn cho con xem.”

“Thế à?” Caroline nói, một làn gió lạnh xuyên qua người bà. “Phoebe, con yêu, con thậm chí không được nghĩ đến chuyện đi với người lạ. Mẹ con mình đã nói rồi mà.”

“Con biết. Con bảo anh ấy rồi,” Phoebe nói. Cô đẩy cái ru bíc sang một bên rồi rưới thêm nước xốt cà chua lên miếng thịt. “Anh ấy bảo, ‘Về nhà anh chơi đi, Phoebe.’ Và con trả lời là, ‘Được nhưng em phải xin phép mẹ trước đã.’”

“Đúng là ý hay,” Caroline lựa lời.

“Thế con đi được không ạ? Mai con đến nhà Mike chơi được không?”

“Mike sống ở đâu?”

Phoebe nhún vai. “Con không biết. Con gặp anh ấy trên xe buýt thôi.”

“Ngày nào cũng gặp?”

“Vâng. Con đi được không mẹ? Con muốn nhìn thấy con chim anh ấy nuôi.”

“Ừm, mẹ đi cùng được không?” Caloline thận trọng hỏi. “Mai hai mẹ con mình cùng đi xe buýt được không? Như thế mẹ cũng được gặp Mike, rồi mẹ sẽ đi cùng con đi xem con chim nhé. Thế có được không?”

“Được ạ” Phoebe đáp, vui sướng, và uống hết sạch cốc sữa.

Trong hai ngày tiếp đó, Caroline đi xe buýt cùng Phoebe đến chỗ làm và từ chỗ làm về nhà nhưng Mike không hề xuất hiện.

“Con yêu, mẹ e là cậu ấy đã nói dối con,” bà bảo Phoebe khi hai mẹ con đang rửa bát vào tối thứ Năm. Phoebe mặc áo len vàng, bàn tay cô chỉ chít hàng tá vết giấy cửa tay khi làm việc. Caroline nhìn cô nhặt từng chiếc đĩa lên và lau khô cẩn thận, mừng vì Phoebe vẫn an toàn, nhưng cũng lo sợ một ngày nào đó sẽ không còn như thế nữa. Người lạ mặt kia, kẻ tên Mike là ai, và liệu hắn sẽ làm gì với Phoebe nếu con bé đi cùng hắn? Caroline đã điền vào tờ trình báo cảnh sát, nhưng bà cũng không dám hy vọng họ sẽ tìm thấy hắn. Thực ra chưa có chuyện gì xảy ra cả, và Phoebe cũng chẳng thể mô tả đặc điểm của hắn, chỉ nói được hắn ta đeo một chiếc nhẫn vàng và đi giày thể thao màu xanh.

“Mike tốt lắm,” Phoebe vẫn khẳng khái. “Anh ấy không nói dối đâu.”

“Con yêu, không phải ai cũng tốt bụng hay mong muốn dành cho con những gì tốt đẹp nhất. Hắn không quay lại xe buýt như đã hứa. Hắn ta đang cố chơi khăm con đấy, Phoebe ạ. Con phải thật cẩn thận vào.”

“Lúc nào mẹ cũng nói thế,” Phoebe đốp lại, vớt chiếc khăn lau đĩa lên quây bép. “Mẹ cũng nói như thế về Robert.”

“Nhưng việc đó khác. Robert không muốn làm hại con.”

“Con yêu Robert.”

“Mẹ biết.” Caroline nhắm mắt lại và hít vào một hơi dài. “Nghe này, Phoebe, mẹ yêu con. Mẹ không muốn con bị tổn thương. Đôi khi thế giới rất nguy hiểm. Mẹ nghĩ người đàn ông đó nguy hiểm.”

“Nhưng con có đi với anh ta đâu,” Phoebe đáp, cô đã nhận thấy sự cứng rắn và nỗi sợ hãi trong giọng nói của Caroline. Cô xếp chiếc đĩa cuối cùng lên quây bép, đột nhiên gần như bật khóc. “Con không đi mà.”

“Con thông minh lắm,” Caroline nói. “Con đã làm đúng. Không bao giờ được đi với ai nhé.”

“Trừ phi họ biết từ đó.”

“Đúng rồi. Và từ đó là một bí mật, con không được nói cho ai biết.”

“Tinh hỏa!” Phoebe thì thầm rất to, mặt hớn hờ. “Bí mật nhé.”

“Ừ.” Caroline thở phào. “Bí mật.”

Buổi sáng thứ Sáu, Caroline lái xe đưa Phoebe đi làm. Tối hôm đó, bà ngồi trong xe, chờ đợi, ngắm nhìn Phoebe qua cửa kính khi cô đi đi lại lại phía sau quây, đóng tài liệu hay cười đùa với Max, người làm cùng cô, một cô gái trẻ, tóc buộc đuôi ngựa, người đi ăn trưa cùng Phoebe thứ Sáu hàng tuần và không ngần ngại nhận luôn việc của Phoebe nếu cô làm sai yêu cầu. Phoebe đã làm ở đây được ba năm. Cô yêu công việc của mình và cũng làm rất tốt. Caroline, ngắm con gái đi lại phía sau tấm kính, nghĩ đến những giờ cắt đặt mọi việc dài dằng dặc, rồi những bài diễn thuyết, những cuộc đấu tranh và thủ tục giấy tờ để có được giây phút hôm nay cho Phoebe. Tuy vậy vẫn còn nhiều điều phải làm. Sự việc xảy ra trên xe buýt chỉ là một mối lo. Phoebe không kiếm đủ tiền để trang trải cuộc sống, và đơn giản là cô không thể sống một mình, dù chỉ một buổi cuối tuần. Nếu có đám cháy hay mất điện, cô sẽ hoảng sợ và không biết phải làm thế nào.

Và rồi đã có Robert. Trên đường về nhà, Phoebe huyên thuyên về công việc, về Max, và về Robert, Robert, Robert. Mai cậu ta sẽ đến chơi để cùng làm bánh với Phoebe. Caroline lắng nghe, mừng vì đã sắp đến thứ Bảy và Al sẽ về nhà. Một điểm tốt nữa về người lạ mặt trên xe bus: anh ta đã cho bà một cái có để đưa Phoebe đi về, do đó giới hạn thời gian cô gặp gỡ Robert.

Khi họ bước vào cửa, chuông điện thoại đang reo inh ỏi. Caroline thở dài. Đó có thể là một nhân viên bán hàng, hoặc một người hàng xóm đang quyên tiền cho quỹ hỗ trợ bệnh nhân tim, hoặc gọi nhầm số. Mưa kêu meo meo chào mừng, rồi luôn lách quanh chân bà. “Đi đi,” bà nói, và nhắc điện thoại lên.

Đó là cảnh sát, nhân viên cảnh sát ở đầu dây bên kia hắng giọng, xin gặp bà. Caroline ngạc nhiên, rồi cảm thấy hài lòng. Có lẽ cuối cùng họ đã tìm ra người đàn ông trên xe bus.

“Vâng,” bà nói, mắt nhìn Phoebe bé Mưa lên và ôm chặt nó. “Tôi là Caroline Simpson đây.”

Ông ta lại hắng giọng và bắt đầu nói.

Sau đó, Caroline chỉ còn nhớ khoảnh khắc ấy rất dài, thời gian trải ra mênh mông cho đến khi tràn ngập căn phòng và ấn bà ngồi phịch xuống ghế, mặc dù cái tin cũng chỉ đơn giản và không mất nhiều thời gian để thông báo. Chiếc xe tải của Al đã trật bánh khi đi đến một khúc cua, lao qua dải phân cách và rơi xuống một sườn đồi thấp. Ông đang nằm trong bệnh viện với một cái chân gãy, chính là trung tâm điều trị chấn thương nơi tại đó cách đây nhiều năm, Caroline đã nhận lời kết hôn với ông.

Phoebe đang ngâm nga với Mura, nhưng dường như cô cũng linh cảm được có điều gì không lành và nhìn lên thắc mắc ngay khi Caroline vừa gác máy. Caroline giải thích chuyện gì đã xảy ra trong khi lái xe. Trên dải hành lang lát gạch ở bệnh viện, bà thấy mình lặn ngụp trong những ký ức xa xưa: môi Phoebe sưng vù lên, hơi thở khò khè, Al đã can thiệp kịp thời khi bà quá điên tiết với người y tá. Giờ Phoebe đã là một phụ nữ trưởng thành, đi bên cạnh bà trong bộ vest công sở; còn bà và Al đã kết hôn được mười tám năm.

Mười tám năm.

Ông đã tỉnh, mái tóc sẫm điểm bạc của ông nổi bật trên nền gôi trắng tinh. Ông cố gắng ngồi dậy khi họ bước vào nhưng lại nhăn nhó vì đau và phải từ từ nằm xuống trở lại.

“Ôi, Al.” Bà bước qua căn phòng và nắm lấy tay ông.

“Anh không sao đâu,” ông nói, nhắm mắt lại một lúc và hít thật sâu. Bà cảm thấy trong lòng bàng hoàng, vì bà chưa từng thấy Al như thế, quá chấn động đến mức người ông hơi run lên, một bên cơ hàm giật giật lên tận gần tai.

“Này, anh lại bắt đầu dọa em đấy à,” bà nói, cố giữ giọng nhẹ nhàng.

Ông bèn mở mắt ra, và trong khoảnh khắc họ nhìn thẳng vào nhau, tất cả mọi thứ giữa họ đều biến mất. Ông giơ tay ra và dịu dàng chạm bàn tay to bè lên má bà. Bà áp chặt tay lên tay ông, cảm thấy nước dâng đầy lên mắt mình.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” bà thì thầm.

Ông thở dài. “Anh cũng không biết nữa. Chiều hôm đấy nắng lắm. Trời sáng, trong. Anh đang lái xe, hát theo đài. Rồi nghĩ là nếu có em bên cạnh thì tuyệt, như chúng ta từng nói ấy. Điều tiếp theo anh biết, là chiếc xe bay qua dải phân cách. Sau đó anh chẳng còn nhớ gì nữa. Cho đến tận khi tỉnh lại trong này. Anh đã phá nát chiếc xe rồi. Cảnh sát nói nếu lăn thêm độ chục thước nữa khỏi đường cái, thì giờ anh đã ra người thiên cổ rồi.”

Caroline ngả người xuống và vòng tay ôm ông, ngửi mùi hương quen thuộc của ông. Tim ông đập đều đều trong lồng ngực. Chỉ vừa mấy ngày trước, họ còn

đi nhau trên sàn nhảy, còn lo lắng về mái nhà, về mấy cái máng xối. Bà luôn tay vào tóc ông, đã mọc dài quá gáy.

“Ôi, Al.”

“Anh biết,” ông nói. “Anh biết mà, Caroline.”

Đứng bên cạnh họ, mắt mở to, Phoebe bắt đầu khóc, cô nén tiếng thút thít bằng cách giữ chặt tay trên miệng. Caroline ngồi thẳng dậy và vòng tay quanh người cô bé. Bà vuốt tóc Phoebe, cảm thấy hơi ấm mạnh mẽ tỏa ra từ người cô.

“Phoebe,” Al nói. “Trông con kìa, chắc mới đi làm về phải không. Hôm nay con có vui không, con yêu? Bố chưa đến Cleveland, nên bố không mua được thứ bánh cuộn con vẫn thích, bố xin lỗi nhé. Để lần sau được không?”

Phoebe gật đầu, đưa tay chùi má. “Xe của bố đâu rồi?” cô hỏi, làm Caroline chợt nhớ những lúc Al lái xe đưa cả hai mẹ con đi lòng vòng, Phoebe ngồi ngất ngưỡng trong buồng lái và dứ dứ nắm đấm khi họ vượt những chiếc xe tải khác khiến mấy ông tài xế nhân còi inh ỏi.

“Con yêu, xe hỏng mất rồi,” Al đáp. “Bố rất tiếc, nhưng xe hỏng nặng lắm.”

Al nằm viện hai ngày, rồi sau đó về nhà. Thời gian của Caroline trôi đi trong ấn tượng nhạt nhòa với việc đưa Phoebe đi làm rồi tự đến chỗ làm, chăm sóc cho Al, nấu nướng, cố gắng cắt giảm việc giặt là. Mỗi tối bà ném mình xuống giường trong tình trạng kiệt quệ, rồi sáng lại trở dậy, bắt đầu lại nguyên xi ngàn ấy việc. Phiền một nỗi, Al lại là một bệnh nhân rất tệ, cáu bẳn vì bị nằm chết gí một chỗ, dễ nổi nóng và hay đòi hỏi. Ông khiến bà nhớ lại những kỷ niệm chẳng lấy gì làm vui về những ngày chăm sóc Leo trong chính căn nhà này, như thể thời gian không trôi theo đường thẳng mà thực chất xoay theo vòng tròn.

Một tuần trôi qua. Đến thứ Bảy, Caroline, hoàn toàn kiệt sức, nhồi một đồng quần áo vào máy giặt rồi vào bếp kiếm thứ gì đó để nấu bữa tối. Bà lôi trong tủ lạnh ra nửa cân cà rốt để làm salad và lục lọi tủ đá, hy vọng tìm được nguồn cảm hứng nào đấy. Chẳng có gì. Chà, có lẽ Al sẽ không thích đâu, nhưng bà cứ gọi pizza vậy. Lúc đó đã năm giờ, và trong mấy phút nữa bà sẽ phải đi đón Phoebe ở chỗ làm. Bà ngừng tay nạo vỏ, nhìn xuyên qua hình ảnh phản chiếu mờ nhạt của mình trên cửa sổ ra tới tấm biển hiệu Foodland lấp loáng màu đỏ phía sau những cành cây trụi, chợt nghĩ đến David Henry. Bà cũng nghĩ đến cả Norah, được khách thể hóa trong mỗi tấm ảnh của ông, da thịt bà ta uôn lượn như những triền đồi và làn tóc tràn ngập khung hình trong thứ ánh sáng kỳ dị. Bức thư của ông luật sư vẫn còn để nguyên trong ngăn kéo bàn. Bà đã giữ lời hẹn gặp mặt trước khi xảy ra tai nạn của Al, bà đã ghé qua văn phòng ốp gỗ sồi sang trọng và tìm hiểu chi tiết về tài sản David Henry để lại. Cuộc trò chuyện cứ

luẩn quẩn trong đầu bà suốt cả tuần, mặc dù bà chẳng còn thì giờ để nghĩ đến nó hay nói lại với Al.

Có tiếng xôn xao bên ngoài. Caroline quay lại, giật mình. Qua ô kính cửa hậu bà thoáng thấy Phoebe ở bên ngoài, trên hiên nhà. Cô đã tự về nhà, bằng cách nào đó; cô không mặc áo khoác. Caroline bỏ bàn nạo xuống và đi ra cửa, lau tay vào tạp dề. Ở đó bà nhìn thấy những gì đã bị che khuất khi đứng nhìn từ bên trong: Robert, đứng bên Phoebe, một tay khoác lên vai cô.

“Các con làm gì ở ngoài này thế hả?” bà hỏi bằng giọng sắc lạnh, bước ra ngoài.

“Hôm nay con nghỉ,” Phoebe nói.

“Thật không? Thế còn công việc của con thì sao?”

“Max ở đây mà. Con sẽ làm thay cô ấy vào thứ Hai.”

Caroline chậm rãi gật đầu. “Nhưng làm sao con về nhà được? Mẹ đang chuẩn bị đến đón con đây.”

“Bọn cháu đi xe buýt ạ,” Robert đáp.

“À, ừ nhỉ.” Caroline cười, nhưng khi bà nói, giọng bà đánh lại vì lo lắng. “Phải. Tất nhiên rồi. Các con đi xe bus. Ôi, Phoebe, mẹ đã bảo con không được làm thế rồi cơ mà. Như thế không an toàn chút nào cả.”

“Con và Robert vẫn an toàn mà,” Phoebe đáp, môi dưới của cô hơi chìa ra, giống như khi cô giận dữ. “Con và Robert sẽ làm đám cưới.”

“Ôi trời ơi,” Caroline nói, bà đã tiến sát đến giới hạn lòng kiên nhẫn của mình. “Làm sao con làm đám cưới được? Con còn chẳng biết những điều sơ đẳng nhất về đám cưới, cả hai đứa các con.”

“Bọn cháu biết chứ,” Robert nói. “Bọn cháu biết về đám cưới đây.”

Caroline thở dài. “Cháu nghe này, Robert, cháu phải về nhà ngay đi,” bà nói. “Cháu đi xe buýt đến đây được thì cũng đi xe buýt về nhà được. Cô không có thời gian lái xe đưa cháu đi đâu đâu. Thế là quá đủ rồi. Cháu phải về nhà ngay đi.”

Điều khiến bà bất ngờ là Robert chỉ mỉm cười. Cậu nhìn Phoebe, rồi bước vào khoảng tối nơi hiên sau và chui qua gầm xích đu. Cậu quay lại với một bó hồng trắng đỏ, bó hoa dường như tỏa sáng dịu dàng trong ánh chiều mờ tối. Cậu đưa hoa cho Caroline, những cánh hoa mềm mại cọ lên da bà.

“Robert?” bà nói, tỏ vẻ ngạc nhiên, một mùi thơm thoang thoảng lan tỏa trong bầu không khí lạnh giá. “Cái gì đây?”

“Cháu mua ở cửa hàng tạp hóa đấy ạ,” cậu đáp. “Đang giảm giá ạ.”

Caroline lắc đầu. “Cô chẳng hiểu gì cả.”

“Hôm nay là thứ Bảy,” Phoebe nhắc bà.

Thứ Bảy - ngày Al về nhà sau chuyến đi dài, luôn luôn mang về một món quà cho Phoebe và một bó hoa cho vợ. Caroline tưởng tượng ra cảnh hai đứa, Robert và Phoebe, bắt xe buýt đến tiệm tạp hóa nơi Robert làm việc giữ kho, xem xét giá bán hoa, nhằm đếm chính xác số tiền lẻ. Có một phần trong bà vẫn muốn hét lên, vẫn muốn quát Robert lên xe buýt ra khỏi cuộc sống của họ, một phần muốn nói, *Như thế là quá đủ với tôi rồi. Tôi không quan tâm.*

Trong nhà, chiếc chuông nhỏ bà để cho Al dùng reo inh ỏi. Caroline thờ dài và lùi lại một bước, ra hiệu về phía căn bếp, ánh đèn và hơi ấm.

“Thôi được rồi,” bà nói. “Vào nhà đi, cả hai đứa. Vào đi không thì chết công bây giờ.”

Bà hồi hả chạy lên cầu thang, cố gắng tĩnh trí lại. Liệu một phụ nữ phải làm bao nhiêu việc đây? “Anh phải kiên nhẫn chứ,” bà kêu âm lên, rồi bước vào phòng họ, nơi Al đang ngồi với cái chân gác lên chiếc ghế dài, một cuốn sách để trong lòng. “Kiên nhẫn (*Nguyên văn “patient” - kiên nhẫn, cũng có nghĩa là bệnh nhân*). Thế anh nghĩ từ đây có nguồn gốc từ đâu ra hả, Al? Em biết là rất khó chịu, nhưng cần có thời gian thì vết thương mới lành được chứ, trời ơi là trời.”

“Chính em là người muốn anh ở nhà nhiều hơn còn gì” Al vặn lại. “Phải cẩn thận với điều ước của mình chứ.”

Caroline lắc đầu và ngồi phịch xuống mép giường. “Em có ước thế này đâu.”

Ông nhìn ra cửa sổ vài giây. “Em nói phải,” cuối cùng ông nói. “Cho anh xin lỗi.”

“Anh có sao không?” bà hỏi. “Vết thương thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.”

Bên ngoài cửa kính, gió khẽ rung những chiếc lá tiêu huyền còn sót lại, nổi bật trên nền trời tím ngắt. Những túi đựng chồi tulip vút dưới gốc cây, chờ ngày gieo xuống đất. Tháng trước bà và Phoebe đã gieo mấy mầm cúc, loại cúc đại đóa nở rực rỡ màu cam, trắng kem và tím thắm. Bà đã ngồi tựa lên gót chân

ngắm nghĩa hoa, vừa phủ đất bần bám trên tay, vừa nhớ lại hồi cùng làm vườn như thế với mẹ mình, khi ấy họ gắn bó với nhau qua công việc chứ không phải bằng lời. Hai mẹ con cũng hiếm khi nói chuyện với nhau về những vấn đề riêng tư. Nhưng giờ đây, có quá nhiều thứ mà Caroline ước sao mình đã nói.

“Anh sẽ không làm nghề này nữa,” ông buột mồm nói ra mà không nhìn bà. “Ý anh là việc lái xe tải ấy.”

“Thế cũng được,” bà đáp, cố gắng mừng tượng xem quyết định này sẽ có ý nghĩa thế nào đối với cuộc sống của họ. Bà thấy mừng - trong thâm tâm bà vẫn thấy se lòng khi nghĩ đến lúc ông lại phải đi xa - nhưng đột nhiên bà lại cảm thấy có đôi chút e sợ. Chưa có lần nào họ ở bên nhau quá một tuần kể từ ngày cưới.

“Anh sẽ quấy quả em suốt cả ngày đấy,” Al nói như đọc được suy nghĩ của bà.

“Thật à?” Bà nhìn ông chăm chú, ngắm vẻ xanh xao, đôi mắt nghiêm nghị của ông. “Anh tính nghĩ làm hẳn thật à?”

Ông lắc đầu, vẫn chăm chăm nhìn bàn tay mình. “Anh còn quá trẻ để làm thế. Anh đang nghĩ có khi anh có thể làm một công việc khác. Chuyển vào làm văn phòng chẳng hạn; anh thông thạo cả hệ thống rồi mà. Hoặc lái xe buýt. Anh không biết nữa - thật sự là như vậy. Nhưng anh không thể rong ruổi trên đường thêm nữa.”

Caroline gật đầu. Bà đã lái xe ra hiện trường vụ tai nạn, đã nhìn thấy dải phân cách bị xé rách toạc, hố đất nham nhở nơi chiếc xe tải rơi xuống.

“Anh luôn có linh cảm,” Al nói, liếc nhìn tay mình. Ông để mặc râu ria mọc tự do, giờ đã lởm chởm đầy khắp mặt. “Sự việc kiểu này chắc chắn sẽ xảy ra, không sớm thì muộn. Và đến giờ nó đã trở thành sự thật.”

“Em không biết chuyện đó đâu đấy,” Caroline nói. “Anh không bao giờ nói cho em biết là anh sợ cả.”

“Không phải sợ,” Al đáp. “Anh chỉ linh cảm thế thôi. Khác chứ.”

“Thế cả thôi. Anh chẳng bao giờ nói gì cả.”

Ông nhún vai. “Thì cũng chả thay đổi được gì. Đó chỉ là linh cảm thôi mà, Caroline.”

Bà gật đầu. Chỉ trượt thêm vài thước nữa là Al có thể đã chết, cảnh sát đã nói điều đó hơn một lần. Cả tuần qua bà cố gắng không tưởng tượng ra những gì đã

không xảy ra. Nhưng sự thật là, bà đã có thể trở thành góa phụ, sống nốt phần đời còn lại trong cô đơn.

“Có lẽ anh nên nghỉ hưu thật,” bà chậm rãi nói. “Em đã đi gặp ông luật sư rồi, Al ạ. Em đã hẹn nên phải giữ lời. David Henry để lại cho Phoebe nhiều tiền lắm.”

“Đào ôi, đây có phải tiền của anh đâu,” Al nói. “Kể cả chỗ đó có đáng một triệu đô, thì cũng chẳng phải của anh.”

Bà chợt nhớ phản ứng của Al khi Doro giao cho họ căn nhà này: cũng chính sự ngần ngại không muốn nhận bất cứ thứ gì không phải do chính tay ông làm ra.

“Đúng vậy,” bà nói. “Số tiền này là dành cho Phoebe. Nhưng anh và em, chúng ta đã nuôi nấng con bé. Nếu nó được đảm bảo về mặt tài chính, chúng ta cũng đỡ phải lo lắng hơn. Chúng ta sẽ có thêm tự do. Al à, vợ chồng mình đã làm việc rất vất vả. Có lẽ cũng đã đến lúc chúng ta nghỉ ngơi rồi.”

“Ý em là sao?” ông hỏi. “Em muốn Phoebe chuyển đi à?”

“Không. Em hoàn toàn không muốn. Nhưng Phoebe muốn. Con bé và Robert đang ở dưới nhà đây.” Caroline khẽ mỉm cười, nhớ đến bó hồng bà để trên quầy bếp ngay cạnh đồng cà rốt đang nạo dở. “Hai đứa nó đến tiệm tạp hóa với nhau. Bằng xe bus. Bọn nó mua hoa cho em vì hôm nay là thứ Bảy. Thành ra, em chẳng biết nữa, Al ạ. Em là ai mà nói trước được chứ. Có thể ở bên nhau chúng sẽ ổn thôi, chẳng nhiều thì ít.”

Ông gật đầu, ngẫm nghĩ và bà sửng sờ khi thấy ông mệt mỏi đến thế, thấy cuộc sống của họ thật quá mong manh, xét cho cùng. Bao nhiêu năm qua bà đã cố gắng tưởng tượng ra mọi tình huống có thể xảy ra, để giữ mọi người trong vòng an toàn, và giờ thì Al ở đây, già thêm, chân thì gãy - một kết cục chưa bao giờ vụt qua tâm trí bà.

“Mai em sẽ làm món thịt quay nhé,” bà nói, nhắc đến món ăn ưa thích của ông. “Giờ ăn pizza được không?”

“Ăn pizza cũng được,” Al đáp. “Nhưng nhớ gọi ở cửa hàng trên Braddock ấy nhé.”

Bà đặt tay lên vai ông rồi đi xuống cầu thang gọi điện. Đến chiều nghĩ bà dừng lại, lắng nghe tiếng Robert và Phoebe trong bếp, giọng nói nhỏ nhỏ của hai cô cậu thỉnh thoảng được điểm thêm những tràng cười giòn giã. Thế giới là một nơi rộng lớn, khó lường và đôi khi thật đáng sợ. Nhưng ngay giây phút này đây con gái bà đang ở trong bếp, cười với bạn trai nó, còn chồng bà thì ngủ gà

gật với một cuốn sách trên lòng, và bà không phải nấu bữa tối. Bà hít một hơi dài. Không khí phảng phất mùi thơm của hoa hồng - một mùi hương sạch sẽ, tươi mát như tuyết.